

Nitro

(Lukáš Komers)

Jsem na místě, na kterém jsem nikdy nebyl. Stres, ano cítím stres. Tisíce mravenců mi lezou po těle a obracejí mi žaludek naruby. Nevím, co se bude dít. Nikdo neví. Budoucnost je nejistá. Vane vítr a je v něm cítit cosi zvětralého. Něco, co jsem ještě nikdy necítil. Všechno, co jsem kdy chtěl, se ztratilo a ani v srdci nenalézám útěchu. Pocit beznaděje mě provází těmi nejtemnějšími chodbičkami mého nitra. Představte si nejzazší zákoutí své mysli, kde se každá dobrá myšlenka mění ve zlo, temnotu a prázdnotu. Prázdnotu, ve které nic necítíme ani nevidíme, svět tmy a nejistoty. Vše zlé, co se nám v životě stalo. Nepomáhá ani hlasitý tlukot srdce, které bije jako zvon na poplach. Stejně ho nikdo neslyší.

Nad vším zlým, co se mi kdy stalo, cítím soucit. Odpouštím všemu. Hřejivá vlna, která rozbíjí pouta, z nepřátel činí přátele a ocení každou dobrou věc. Celé mé tělo jako by vzplálo. Zmocnila se mě síla, tak velká, která mi dává moc přemoci celý svět. Energie vesmíru a pohlazení země. Vědomí, pomocí něhož docílím čehokoliv. Vztek na ty, kteří mnou opovrhovali. Vztek na svět kosící mi nohy při všem, co se rozhodnu udělat. Stojím v chodbě a pomalu se zapalují louče. Tunel se zdá být nekonečný. Rozsvítila se louče poslední. V dáli vidím světlo. Při pohledu na ten malý zářivý puntík, na cestu ven z neštěstí se mi začíná kolem srdce tvořit stesk. Po všem, na čem mi kdy záleželo a co jsem měl kdy rád. Stesk po mé odvaze a nasazení, kterému jen málokdo dokázal vzdorovat. Po domově a svobodě. Po době, kdy jsem žil jen tím, co mi bylo příjemné. Ty časy jsou ty tam. Teď čelím nástrahám, které mě mohou posunout dále, nebo zničit úplně.

Ale je to tu světlo. Ta malá skulinka, která vede do lepšího světa. Do světa naděje. Do toho krásného světa, ve kterém není nikdy nic ztraceno. Kde je neúspěch jen další cesta k většímu úspěchu. Je tak blízko a přece tak daleko. Na dosah ruky. Svět, kde se nikdy nic neztratí. Přesto je tu stále ten strach. Starý strom, jehož kořeny jsou zaryty hluboko v srdci. Strom, který má v sobě každý z nás. Hluboká tůň, ze které můžeme brát inspiraci, ale můžeme se v ní také utopit. Poslední zábrana, díky které můžeme všechno ztratit. Nesmíme se tomu oddávat. Je v nás několik cest. Všechny vedou na to samé místo, jen některé jsou dlouhé, jiné zase krátké či s velkými překážkami. Pamatujme si však jedno: I v tom nejtemnějším zákoutím mysli existuje světlo naděje.